

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 3104/05
14.02.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Stojana Jokića, predsednika veća, Zvezdane Lutovac, Slobodana Dražića, Nikole Stanojevića i Mihaila Rulića, članova veća, u parnici tužioca AA, čiji je punomoćnik advokat AB, protiv tuženog "BB", radi naknade štete, odlučujući o reviziji tuženog izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Sremskoj Mitrovici Gž.br.856/05 od 13. 09. 2005. godine, u sednici veća održanoj dana 14. 02. 2006. godine, doneo je

P R E S U D U

USVAJA SE revizija tuženog, pa se preinačuju: presuda Okružnog suda u Sremskoj Mitrovici Gž.br.856/05 od 13. 09. 2005. godine, tako što se u celosti usvaja žalba tuženog i presuda Opštinskog suda u Sremskoj Mitrovici P1 broj 309/02 od 16. 11. 2004. godine u stavu prvom izreke i presuđuje:

ODBIJA SE kao neosnovan tužbeni zahtev tužioca kojim je tražio da se tuženi obaveže da mu na ime naknade nematerijalne štete isplati iznose od: 105.000,00 dinara, zbog umanjnja opšte životne aktivnosti, 31.500,00 dinara zbog pretrpljenih fizičkih bolova i 26.500,00 dinara zbog pretrpljenog straha i da mu na ime naknade pretrpljene materijalne štete zbog izgubljene zarade isplati iznos od ukupno 902,33 dinara, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos počev od 15-tog u tekućem mesecu za primanja iz prethodnog meseca, pa do konačne isplate; kao i zahtev za naknadom troškova ovog parničnog postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Sremskoj Mitrovici P1 broj 309/02 od 16. 11. 2004. godine, stavom prvim izreke, delimično je usvojen tužbeni zahtev tužioca pa je tuženi obavezan da mu na ime naknade nematerijalne štete isplati iznose od: 105.000,00 dinara zbog umanjnja opšte životne aktivnosti, iznos od 31.500,00 dinara zbog pretrpljenih fizičkih bolova i 26.500,00 dinara zbog pretrpljenog straha i to sa zakonskom zateznom kamatom od 16. 11. 2004. godine kao dana presuđenja pa do konačne isplate, kao i da mu na ime naknade materijalne štete isplati razliku zarade za period od maja 1996. godine do aprila 1997. godine u iznosu od ukupno 902,33 dinara (sa naznačenom specifikacijom za pojedine mesece tog vremenskog intervala) i to sa zakonskom zateznom kamatom počev od 15-tog u tekućem mesecu za primanja iz prethodnog meseca, pa do konačne isplate, kao i da mu na ime troškova spora isplati iznos od 49.705,00 dinara sve u roku od 8 dana i pod pretnjom prinudom izvršenja. Stavom drugim izreke odbijen je kao neosnovan preostali deo tužbenog zahteva tužioca za naknadom nematerijalne štete preko iznosa dosuđenih stavom I izreke pa do traženih: 210.000,00 dinara zbog umanjnja opšte životne aktivnosti, 63.000,00 dinara za pretrpljene fizičke bolove i 53.000,00 dinara za pretrpljeni strah, kao i za iznos od 200.000,00 dinara po osnovu pretrpljenih duševnih bolova zbog naruženosti, sve sa pripadajućom sa zakonskom zateznom kamatom od dana presuđenja pa do isplate.

Pravnosnažnom presudom Okružnog suda Sremskoj Mitrovici Gž.br.856/05 od 13. 09. 2005. godine, odbijena je kao neosnovana žalba tuženog i potvrđena presuda Opštinskog suda u Sremskoj Mitrovici P1.br.309/02 od 15.11.2004. godine u stavu prvom izreke.

Protiv navedene pravnosnažne drugostepene presude tuženi je blagovremeno izjavio reviziju zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pravilnost navedene drugostepene presude shodno člana 386. ZPP, Vrhovni sud je našao da je revizija tuženog osnovana stoga što je navedena drugostepena presuda zasnovana na pogrešnoj primeni materijalnog prava. Stim što u provedenom postupku nije učinjena apsolutno bitna povreda odredaba parničnog postupka iz noveliranog člana 354. stav 2. tačka 11. ZPP, na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, tužilac je dana 26. 04. 1996. godine oko 20,45 časova, upravljajući putničkim vozilom tuženog marke "___" registarskog broja ___ na putu a - b, doživeo saobraćajni udes u kojem je pretrpeo teške telesne povrede; zbog kojih je po nalazu i mišljenju sudskih veštaka medicinske struke pretrpeo nematerijalnu štetu u tri vida: umanjjenje životne aktivnosti, pretrpljene fizičke bolove i strah. Za ovu saobraćajnu nezgodu tužilac je oglašen krivim pravnosnažnom presudom Opštinskog suda u Sremskoj Mitrovici K broj 21/99 od 15. 03. 1999. godine jer je utvrđeno da je tom prilikom vozilom upravljao pod uticajem alkohola od 1,10 promila. Drugi učesnik ove saobraćajne nezgode je bio vozač traktora sa prikolicom koja je tom prilikom bila neosvetljena. Tužilac se kritičnom prilikom vraćao iz kuće svog kolege VV, sa kojim je bio tada zaposlen kod tuženog; gde se zadržao nakon što je ovom pružena lekarska pomoć u Zdravstvenom centru u GG, gde ga je zbog povrede na poslu, odvezao po ovlašćenju pretpostavljenog lica, pošto je došao na posao, u drugu smenu (koja počinje od 14,00 časova). Zbog prekoračenja ovlašćenja pretpostavljenog lica, tuženi je tužiocu u disciplinskom postupku izrekao disciplinarnu meru zato što je nepoštovanog kolegu poslao Zdravstvenom centru u GG, odvezao i

postupku izrekao disciplinsku meru zato što je povređenog kolegu posle zdravstvenog centra u GG, odvezao i kući u DD.

Na bazi ovog utvrđenog činjeničnog stanja, nižestepeni sudovi su izveli zaključak da je šteta po tužioca iz navedenog štetnog događaja nastala na radu kod tuženog, sledom čega ga obavezuju na naknadu tužiočeve pretrpljene nematerijalne i materijalne štete.

Međutim, sa pravnog stanovišta Vrhovnog suda je pogrešan taj pravni zaključak nižestepenih sudova da je šteta po tužioca nastala na radu i u vezi sa radom kod tuženog. Naprotiv, okolnosti konkretnog slučaja ukazuju da je do štetnog događaja došlo nakon tužiočevog zadržavanja u kući povređenog kolege; pa zato upućuju na suprotni činjenično pravni zaključak: da ta šteta nije nastala na radu i u vezi sa radom. Sledstveno tome nema materijalno pravne odgovornosti tuženog za tužiočevu nastalu štetu, koja bi mu pripala shodno članu 85. Zakona o radnim odnosima ("Službeni glasnik RS" broj 45/91 od 07. 01. 1991. godine), važećeg u vreme štetnog događaja, da je tu štetu pretrpeo na radu ili u vezi sa radom. U kom slučaju bi preduzeće bilo dužno da radniku nadoknadi štetu po načelima o odgovornosti za štetu.

Prema tome, kako štetna posledica po tužioca nije nastala po osnovu rada i u vezi sa radom kako bi tuženi bio odgovoran po pravilima materijalne odgovornosti u smislu citirane zakonske odredbe, to je tuženi eskulpiran od odgovornosti za nadoknadom utuženih iznosa.

Odluka o troškovima spora doneta je shodno članu 166. stav 2. ZPP, u vezi člana 154. stav 1. i 164. stav 1. ZPP, imajući u vidu da tužilac nije uspeo u ovom postupku po izjavljenoj reviziji, a da tuženi naknadu troškova spora nije tražio.

Sa izloženih razloga, Vrhovni sud je shodno članu 395. stav 1. ranije važećeg ZPP, a shodno članu 491. stav 4. ZPP ("Službeni glasnik RS" br.125/2004 od 22.11.2004.godine sa primenom od 23.02.2005. godine), preinačio nižestepene presude odbivši tužbeni zahtev tužioca.

Predsednik veća-sudija,

Stojan Jokić,s.r.

Za tačnost opravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

dc